

тарья да направи двѣ сребренны блюда. Едно за свѣтаго Мина и да напиши на него името му, а другото за себе си, и да напиши на него: „Блюдо на Евтропiя гражданина Александрийскаго“ и като ги свърши даде ги на Евтропiя, но блюдото на свѣтаго излезна по красно и по свѣтло. Този Евтропiй като патуваше нѣкога по морето доде не беше далѣ блюдото на свѣтаго, ядеше и и отъ двѣте блюда, и като гледаше блюдото на свѣтаго покрасно, рече на слугата си да му слага ястiе въ неге, а другото да остави за свѣтаго, и слугата направи тѣй; но подиръ яденiето като отиди слугата край гемiята, да мые блюдото на свѣтаго, нападна страхъ на него и виде очевидно мжжъ чи излазеше отъ морето, който грабна блюдото отъ рацетѣ му и стана невидимъ. А слугата като се уплаши, хвърлисе въ морето подиръ блюдото. Това Евтропiй като виде, почина да плаче и думаше: Господи, прости ма грѣшнаго, който пожелахъ блюдото на свѣтаго и загубихъ слугата си: но Господи само тѣлото на слугата си ако намере, обѣщавамся да дамъ блюдото на свѣтаго, или да го заплаते като се изгуби. И тѣй като излезна отъ гемiята и гледаше край морето, гдѣто намери тѣлото исхвърлено да го погребе, виде слугата си на вторый день, чи